

PRECS I PREGUNTES

Closades

És ben curiós el procés pel qual un personatge públic es converteix en un recurs còmic per a la imaginació popular. En alguns casos se'ls fa protagonitzar acudits que normalment circulaven des de molts anys abans. Un exemple va ser el de Fernando Morán, primer ministre d'Afers Estrangers de Felipe González, a qui se suposava curt de gambals i per això prestava la seva personalitat a acudits d'aquells en què acabava imitant un peix, dalt d'una planta i tota mena de circumstàncies igualment lamentables. Temps després, el mateix Morán va atribuir l'onada de conyes contra ell a una maniobra de la CIA que, segons ell, el considerava antiatlantista. Em crec gairebé qualsevol cosa dels americans, però només gairebé.

A Barcelona, la tradició assenyala-va l'alcalde Joan Pich i Pon, a qui a principis del segle XX se li atribuïen no tant acudits, sinó expressions del tipus "aplicaré a Barcelona las tres M: ministración, ministración y ministración". L'oratória d'aquest barceloní va tenir tant d'èxit que, com sol passar, va acabar donant nom a un gènere: les *piquiponades*. No cal dir que va ser extraordinàriament popular en la seva època i, de fet, el seu record ha sobreviscut al de la majoria dels qui el van antecedir i succeir.

El que ja no m'imaginava és que avui dia, en ple segle XXI, es pogués arribar a generar un personatge d'aquestes característiques. Que en uns moments en què qualsevol polític està protegit per una guàrdia periodística de ferro, amb caps de premsa que fan trucades amenaçants, amb mitjans de comunicació controlats directament o indirecta (dependent de si són privats o públics) pels partits polítics... Creia que, amb tot això, ja no seria possible un gènere com les *closades*. I no. Com diu ell, "s'ha mort Floquet de Neu però encara queden dotze gorilles més a l'Ajuntament de Barcelona".

Salvador Cot

La crònica

L'energia neta del petroli i el poder català a Europa

Dissabte, 17 de juliol

Una petroliera neta! El Fòrum Barcelona 2004 continua sorprenent totes les cultures de l'univers. El gabinet de comunicació diu que avui s'hi presenta una companyia petroliera, Sincor, amb "una iniciativa a favor de les tecnologies netes i el medi ambient". On? Segons la nota de premsa són "rebutts per la Conselleria de Treball i Indústria, per l'empresa Barcelona Activa i per la Secretaria Tècnica de l'Agenda 21 de l'Ajuntament de Barcelona". Però al Fòrum, no! Curios. I quina és aquesta "iniciativa" tan neta? No se sap. Només diu la nota que "una prova d'aquesta iniciativa socialment responsable ha estat la troballa d'un animal desaparegut d'aquest entorn", el *babo morichalero*, el cocodril d'aigua dolça més petit del món. Segons el Fòrum, la reaparició del *babo* "indica l'excel·lència i el professionalisme de tots els equips d'exploració, producció, seguretat i ambient de SINCOR". Però, tot i que el Babo s'hi troba tan bé al costat de la petroliera, ja ha estat traslladat a "un parc de Caracas".
Deslocalització sense aturador. Saéz Merino, l'empresa valenciana fabricant dels pantalons Lois, anuncia que tanca quatre de les seues vuit plantes de producció al País Valencià per traslladar la meitat de la seua producció al Marroc i a Tunísia. Sáez Merino despatxarà 548 dels seus 1.600 treballadors. Els responsables de l'empresa apel·len a la recessió del sector tèxtil i a la liberalització comercial que s'iniciarà l'any vinent com a arguments per traslladar part del seu procés productiu. Els fabricants de Lois s'afegeixen així al continu degoteig de tancaments de factories i de trasllats de producció que configura l'actual crisi de la nostra indústria tradicional.

Dilluns, 19 de juliol

Els Verds es trenquen. Es consuma l'escissió d'Els Verds del País Valencià que anunciava EL TEMPS fa unes setmanes. Dos dirigents històrics del partit, José Merlo i José Juan Sanchis, acompanyats

per Carles Arnal, diputat a les Corts Valencianes, anuncien que abandonen la formació, juntament amb un terç de la militància, per crear un nou partit, Els Verds-Esquerra Ecologista del País Valencià, lluny de l'òrbita socialista i a tocar d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Unida del País Valencià.

Torna la guerra al PP valencià. Pocs dies després de l'acarnissada lluita entre els partidaris de Camps i de Zaplana per l'elecció dels compromissaris al Congrés Nacional del PP, torna la picabaralla entre aquests dos sectors. El conseller d'Educació i Cultura, Esteban González Pons, destitueix dos càrrecs alineats amb Zaplana. El cap visible d'aquest sector, José Joaquín Ripoll, president de la Diputació d'Alacant, repesca Juan Espinar, un d'aquests càrrecs, i el col·loca com a assessor de la institució que encapçala. Ripoll qualifica Espinar de "represaliat".

Dimecres, 21 de juliol

El Mallorca a la venda? L'accionista majoritari de la societat anònima Mallorca, Bartomeu Cursach, ha decidit sortir de l'empresa. En la pràctica, doncs, el Mallorca està en venda. De bell nou, com abans que Cursach es fes amb el control, es desfermen els rumors sobre qui, o quina empresa, podria acabar convertint-se en el controlador de la major part del capital del Mallorca.

Maragall 'Late show'. Dins dels canvis de programació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la direcció de TV3 ha fet una aposta arriscada. La nit de dimecres passat s'estrenava un programa de nou format protagonitzat pel primer dels catalans, el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall. Una mostra més que ha arribat el canvi. En aquest cas, la televisió catalana ha decidit remodelar els formats dels programes de Jordi Pujol, que es titulaven "Entrevista al Predident", per introduir els aires propis del país, la capital del qual ha esdevingut la seu mundial del

Al costat d'aquestes ratlles, Carles Arnal, diputat a les Corts Valencianes, que, juntament amb altres integrants d'Els Verds del País Valencià, ha abandonat la formació per crear un nou partit. A sobre, el president de l'Eurocambra, Josep Borrell, que es mostra ben allunyat d'un altre president de cambra, Manuel Marín.

diàleg. Així, ara, el programa presidencial introdueix les preguntes de vint ciutadans diversos i plurals. La periodicitat de l'espai encara no ha estat definida. De moment, no sembla que hagi de superar la del programa del seu antecessor, Jordi Pujol, quedarà lluny, doncs, del gran precursor d'aquests tipus de programa, Hugo Chaves.

Oh Europa! Es presenta José Manuel Durao Barroso a l'eurocambra. Presidida pel socialista català Josep Borrell i vicepresidida per un altre ínclit català com el conservador Aleix Vidal-Quadras. En la sessió s'hi afegeix un tercer compatriota, l'eivissenc Bernat Joan, per reclamar a Durao Barroso un gest perquè la qüestió del català a Europa no generi antieuropeisme. Joan, francirador com pocs, fa la intervenció en anglès i català i és respost per Borrell, que li assegura que els mots de l'eivissenc en català no constaran en acta. Un gest ben allunyat d'un altre president de cambra precisament del mateix

partit, Manuel Marín, al Congrés espanyol. Joan va tenir una ajuda ben empenyada, com la d'un eurodiputat de Le Pen, però que va dir una veritat com un temple, i és que el llatí no és llengua de la UE i altres vegades sí que s'ha recollit en acta.

Dijous, 22 de juliol

El PSM convoca el seu congrés. Finalment serà el primer cap de setmana de novembre, dies 6 i 7, quan el PSM celebri el seu congrés. Així ho decideix la Comissió Gestora del partit. És del tret de sortida oficial. Ara s'espera que els diversos grups –oficialistes, renovadors i crítics– presentin públicament les seves credencials. La Gestora ha establert una mecànica del congrés que permetrà la presentació de diverses ponències marc, cap de les quals oficial. Segons quantes se'n presentin serà un bon indicador per saber si hi haurà enfrontament entre diverses llistes a l'executiva, o pacte i una sola candidatura.

Qüestió de gènere?

Des de fa molt de temps les organitzacions feministes i els partits d'esquerra estàvem exigint una llei integral contra la violència de gènere. Dic bé, de gènere i no domèstica, ja que aquesta violència s'exerceix contra les dones pel fet de ser-ho i va més enllà de l'àmbit privat i de la llar.

Llavors, és evident que aquesta normativa només podia basar-se en la "discriminació positiva", és a dir, en el reconeixement que és necessari un tractament desigualment positiu per restablir la igualtat en aquells casos que, com la violència masclista, afecten especialment col·lectius discriminats. No entendre-ho així vol dir mantindre les conseqüències indesitjables de la ideologia patriarcal i continuar donant cobertura al terrorisme que s'exerceix contra les dones.

Però l'excés de testosterona social s'alça sempre que es pretén avançar en el terreny de la igualtat. Tant la majoria conservadora del CGPJ com la de l'Acadèmia de la Llengua han posat dificultats a la llei integral. Des dels àmbits jurídics, intentant desvirtuar la necessitat de protecció específica a les dones. Des dels acadèmics, negant les aportacions realitzades pel feminisme a partir de la utilització del terme "gender", volent reduir el concepte gènere a l'accepció gramatical. La veritat és que, a la menor ocasió, el masclisme ancestral sorgeix en totes les corporacions i fratries. Però no tolerarem un nou retrocés, la llei és necessària i sobretot millorable en el tràmit parlamentari, ha d'incloure també els drets d'igualtat, la prevenció i un tractament especial a "les dones invisibles". Seguirem, encara no saben que som incansables.

Glòria Marcos

UNA DE TANTES